

EDITORIAL

La Rella ja té un nou número, el 10. Hem aconseguit arribar a les dues xifres, i encara que el mèrit d'aquesta llarga trajectòria no és nostre, ni de bon tros, als que ara formem el consell de redacció, ens complau sentir-nos partícips d'aquest projecte que és una realitat ja fa anys.

Ix ara, quan el català és a la primera plana de la premsa, a la televisió, quan sembla que a la Real Academia Española de la Lengua li preocupa l'ús de la nostra llengua. És per això que des d'aquestes planes aprofitem per fer-ne algunes reflexions.

Sempre hem mantingut que són els filòlegs, els lingüistes, en definitiva els universitaris capacitats per a fer-ho, els que han d'opinar sobre les qüestions que afecten la llengua. Però, tot i això, contínuament hem estat escoltant veus que, segons el seu criteri, defensaven la llengua, veus que ens llevaven els accents perquè incomodaven, que creaven una llengua valenciana diferent de la catalana, veus que, de vegades, no coneixien, evidentment, la història de la llengua catalana.

Però quan aquestes qüestions ja no són tan discutibles, perquè segurament la informació correcta els ha arribat, els afecten noves inquietuds. El català, sembla ser, és ara un perill per al desenvolupament del castellà, llengua oficial de l'Estat. No us pareix un còmic meravellós i fantàstic? Els qui estem preocupats perquè el català no siga una llengua minoritzada, perquè puga assolir un lloc digne en la societat, ens preguntem quin és el criteri que utilitzen per a fer aquest plantejament. És difícil imaginar que cap catalanoparlant no conega el castellà. El monolingüisme català gairebé ha desaparegut, ni tan sols el podem trobar entre les persones grans. Sens dubte, de tot açò només és possible parlar en relació a Catalunya. Al País Valencià, aquests temes estan molt lluny de poder arribar-hi, però no d'altres.

L'homologació dels títols de Filologia Catalana i Filologia Valenciana entre Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià era un

assumpte pendent entre les universitats, i finalment es decidiren a solucionar-lo. A tots ens complagué que l'evidència de la realitat es duguera a la pràctica: si les nostres assignatures, els continguts dels nostres temaris eren els mateixos, la negació semblava una ironia que només podia obeir a qüestions allunyades de la realitat universitària, i relacionades, com no, amb motius polítics.

Tanmateix, la realitat no sempre és la mateixa per a tots, depén dels ulls amb què es vol mirar. I, novament, les veus es tornen a escoltar; sembla que la desitjada homologació, sense la qual no podíem treballar a la resta del domini lingüístic, no hi és rebuda amb bons ulls. Els arguments utilitzats al·ludeixen a la dificultat que representaria per als valencians que mallorquins i catalans pogueren treballar al País Valencià fent classes de català. Els agraïm, ben de cor, que es preocupen de la nostra salut laboral, però segurament no han pensat que els especialistes d'altres matèries prompte reclamaran els mateixos drets, i de sobte es trobaran que els professors d'història, de dibuix, de matemàtiques, de física o de qualsevol altra de les assignatures que s'imparteixen en l'ensenyament secundari demanaran el mateix. La solidesa d'aquestes afirmacions és, doncs, dubtable.

Però, tot i això, l'homologació ha arribat i els avanços de la llengua són reals, només ens queda ser optimistes i mantenir les esperances.